

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Feltér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 3 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hova az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
---	--	---

A modern Herostratos

„Hirhede lenni minden áron“ volt már az ókorban is jelszava azoknak, kik a tehetség, a szellem hiányában, visszariadva a nagy tetteket megelőző fáradalmaktól, olesó dicsőség számandó nymbusa után törekedtek.

Herostratos felgyújtotta Alexandriában, Diana Istenő világhírű templomát, s ezért ért mert, neve nemcsak hirhede vált, hanem a történelem tanulságos s jellemző példaként adta át az utókornak s a tudományos világ Herostratos vandalizmusát emlegeti, valahányszor az események az összehasonlítást indokolták teszik.

Városunk beléletében ily Herostatosi munkára vállalkozott, az Usse-lacz eset óta kormányparti érzelmeiben megváltozott nagy hazafi, a köz — párt — s magán jogok lánglelkű csavarnoka Szvoboda Ferencz.

Az évtizedek óta, még a 30-as évek végén a biztosító társaságok intézménye előtt „tízi kassza“ czímen létesített, azonban az 50-es évek elején kórház pénztárrá alakított, községi pénzalap fejlődését akadályozta meg az által, hogy a minden földi üdv forrásává képződött „polgári körre“ a Gartner-féle ház véte-

lára után kirótt 1/2 % os kórházi illeték kirovása ellen felebezéssel élt. — A községi törvény, a községi pótdadó keretén túl kirovandó illetékek szedését nagy községeknek nem engedvén meg, Szvoboda ezért élt, mert a m kir Belügyminiszterium, a kórházi illetékek szedését beszüntette.

A lelkiismeret, amely közkívánatra, a jogok lánglelkű csavarnokában aludni is szokot a nem várt eredmény következtén mély szenderéből még is fölébredt, mert a miniszteri rendelet tárgyalásakor, akként adott létezéséről bizonyosságot, hogy méltó tulajdonosát egy indítvány megtételére ösztönözte újból felírni a m. kir. Belügyminiszteriumhoz, a rendelet megváltoztatása s az évtizedek óta megszakítás nélkül gyakorolt jog elismerése iránt.

„Eso után köpönyeg“ drága közéleti bajnok! A kórház alap ezrekre menő összegekkel lett szegényebb, mi pedig ismét egy tapasztalattal gazdagabbak, azzal t. i. hogy nincs az a szent cél, melynek előmozdítása érdekében szót emelne, vagy „Olympiá“ ja, a svájci mise pénzek elkezelőjétől kölcsönzött népszerűségét, párthívei között tagadhatatlanul nagy befolyását latba vetné, ha a kérdéses illeték rendeltetésével nem is ismer-

rös, s hagyományos természeténél fogva minden fizetéstől irtozó párthívek, esetleg visszatetszést eredményezhető felvilágosításáról lehet szó. Pedig de jól tud nekik mindent megmagyarázni, mihelyt, saját zsebe feltett érdekeről vagy a megnem engedett, távozási, élelmezési, foglalkozási napdíjak megállapításáról van szó.

Mi sem természetesebb, mint az hogy Hegyi Antal, közéleti impressariónk Szvoboda Ferencznek, hűséges „Olympiája“ ja, mint minden, úgy ezen kérdésben is, kiváló támogatója volt a modern Herostratosnak. Nem is csoda! Tisztában van a svájci mise pénzek újabb rendeltetését kifundált szent atya azzal, hogy ő nem a fő amely gondolkodik, hanem az eszköz amely a klvitel tekintetében is tartozik alkalmazkodni intézőjéhez.

Ily benső viszony eredményezi azután, hogy elveszít a város egy oly jövedelmi forrást, amelynek rendeltetése, kizárólag egy a mai modern viszonyok követelte községi kórház létesítése lett volna.

Modern Herostratos! Oh miért nem maradtál szülő földeden, hol a nemesi vályog kuriák között pillantottad meg először az Isten napját, s amely ősfészket is, a körös tiszta

A „CSONGRÁDI LAP“ TÁRCZÁJA.

Agglegény mese.

Gyerekkoromban az anyámnak kellett megtennem kötelességből, most meg, hogy XXX. nyomja a vállam s bejártam ifjúsággal a fél hazát hát a magam ismeretsége fentartása céljából szoktam végig olvasni a „hymen“ és „meghaltak“ rovatát.

Gyermekkoromban szegény jó anyám nem ért reá a harisnyakötés miatt másként fentartani az ismeretségét, most meg én sem azért, mert nincs már a ki kösse s a megszerzése — sok időbe kerül.

De én is szeretem az ismerőseim, s ekként levelezünk. Kevés időbe, mégkevesebb pénzbe kerül s mégis tudunk egymásról.

A Rádi Ilon férjhez ment. — Lám, lám! Ismertem; utoljára a „központi pálya udvarban“ láttam; mikor megkérdeztem, hogy még se kellek vőfélynek, hát azt mondta reá: — jobban rám férne az ő nyoszolyó leányága!

— A kalapot a hőség miatt a kezemben tartottam, hanem erre hirtelen felesaptam a fejem bubjára, úgy éreztem, végig siklott rajta a szél, s hogy fázik a kánikulai hőség daczára.

Hát megelőzött ez is! . . . Es aztán elgondolkodik az ember rajt órákig. A mult képeit önkénytelenül varázsolja elé.

Másnap meg Pál Pista bácsi halálát hozza a hír. Egy hét mulva meg teszem jó magamról beszélnek — de már mások.

Hát nem érdekes levelezés és beszélgetés ez? Hol én nézem a más nász menetét, hol meg engem siratnak meg néhány napra ugyanazok.

Ma például megint gyásznapom volt. Az állt a meghaltak rovatában, hogy Gácsi Miklós nyug. erdőmester 55 éves korában meghalt. Hogy az egész város ott volt a temetésén, mivelhogy az arany-ifjúság nesztora Miklós bácsi — soha se sirt, csak búsult ha egyedül volt, de mások között mindig örült és örömet okozott.

Egy minta „őreg-ifju.“ kiről azt mondták, hogy kár ilyennek ha legény marad és hogy megvéni.

A többi ismerősök felett csak emlékeket idézek vissza, hanem Miklós bácsinak küldtem a sirjára egy koszorut, gesztenye levélből és gesztenye virágból. Meg 5 szál fiatal gesztenyefát; egyet fejéhez, két oldalt négyet.

A virágkereskedő 2 napra a kirakatba tette, tudtomon kívül. Az egész város tudott róla, hogy az alerdész gesztenye-virág és levélből kötött koszorut küldött egy ismerőse sírhalmára.

Konstatálták, hogy extra vagans vagyok. hogy csak tölem telhetik ki.

Nem szóltam rá semmit; minek? . . . Csak a költő szava jutott eszembe:

— „Kedvest a kedvesnek!“ stb. s megvoltam elégedve a dolggal.

Ez előtt öt évvel hozott a sors össze Miklós bácsival. Mint végzett erdőész a vezetése alatti főerdőhivatalhoz lettem kinevezve erdőgyakornoknak.

Rövid leszek; megszeretett rövid időn. Maga mellé rendelt s én szívesen szolgáltam mellette; czimbóranak ifju, főnöknek okos. Jól töltöttem vele szabad időt, és munkát egyaránt. Lehetett vele vigadni és tanulni is egyszerre. Azt beszéltek róla, hogy daczára társadalmi kedves egyéniségének, van neki is bogara, mint minden agglegénynek.

Husz év előtt került oda mint jó 30-as férfi amint mondják büntetésből. Hogy duhaj életet élt eddig s elérte a delelőjét a kicsapongásnak, s akkor egyszerre megállt.

Mióta itt van a társaság lelke s a a mamák réme volt egyaránt, míg reá is rá nem perdült az idők végtelenjéből 50 esztendő.

Mikor Vázsonba került, zajos multja és fájdalmas emlékei lehettek egyszerre. Senki sem kutatta, mert a milyen nyílt volt másként, annyira tudott hallgatni arról, miről nem kívánt beszélni.

Mindenütt ott volt és mindenkinek udvarolt egyaránt; csak különös esetben senkinek és soha!

zugi ármentesítő társulat megalkotásának kérdésében kakuk — módjára megüszte! Sok alkotás és a város előrehaladását biztosító intézkedés felretétele válik szükségessé, úgy lehet hosszú időre, mert megtörik minden jó akarat ezen modern Hrostatos rosziadulátú tevékenységén, különösen akkor midőn a közügy szolgálatából meritett építési felügyeleti díjak, borsos úti számlák, magas ügyvéd ihonorariumok kellemes kapcsolatot nem képezhetnek, a nagyképi szereplések körében.

UJDONSAGOK

— **Személyi hírek.** Városunk érdekes országgyűlési képviselője, mint biztos helyről értesítenek bennünket, plébánosi vagy más egyházi fontosabb állás betöltésénél akadályt képezett kánon jog ellenes életmódjau, előnyös változtatást eszközölt. Így tehát többé aligha regisztrálhatjuk, hogy a képviselő úr, családi körébe utazott, mert családi életet ma már a fentebb hivatkozott előnyös változtatás következtén nem folytat.

— **Ülések a vármegyén.** Csongrád vármegye közis. bizottsága a f. hó 10-én d. előtt tartja a havi rendes ülést. Ugyanaz nap délután a gyámügyi főbbviteli bíróság és a fegyelmi választmány is üléséz.

— **Szerkesztő-változás.** A „Szentesi Lap” mult heti száma változást jelzett a felelős szerkesztésben, melyet Kovács Kálmán vett át, tárgyas, személyeskedéstől ment vitatkozást tűzve ki programjau.

Ismét községi közgyűlés lesz a f. hó 8-án d. e. 9 órakor. A tárgysorozatot szükségesnek láttuk egész terjedelemben közzé tenni. Egyuttal felhívjuk a városatyák figyelmét, hogy tekintve az ügyek fontosságát lehetőleg kellő számban jelenjenek meg. **Targysorozat:** 1. A községi képviselő testületi közgyűlés 174/894 sz. a. határozata folytán a Cseh József csongrádi lakostól megveendő iskola építési czélokra felhasználó terület megtertele tárgyában végleges intézkedés. — 2. A községi képviselő testületi közgyűlés 176/894 sz. a. határozata folytán Heringer Sándor s illetve Mernyó János csongrádi lakosok által, óvodai czélokra felajánlott épületek megvétele tárgyában végleges intézkedés. — 3. Előjárósági jelentés a község vagyonában, az 1894. évi I. félében előfordult változásokról. — 4. A csong-

rádi járás területén a főszolgabírói hivatalának 3113/894 sz. a. alicata, a községi közdülők utak hálózata tárgyában. — 5. 492 ft 57 kr. hóház pénztári illeték törlése iránti intézkedés. — 6. Előjárósági jelentés, a község tulajdonát tevő Vári Jakabné féle háznak egy évre történt bérbeadásáról. — 7. Csongrád vármegye tekintetes közigazgatási bizottságának 673/894 sz. a. kelt határozata Csemegi Antal volt polgármester fegyelmi ügyéből folyólag, s. végrehajtási zálogjog törlésének fogantositásáról. Ezzel kapcsolatosan hivatalos jelentés arról, hogy a Csemegi Antal volt polgármester részére megállapított, s az 1879 évi megyei közmunka hátralékosokkal szemben érvényesítendő viszkérés jog alapjául szolgáló okmányok a községi levéltárban fel nem találhatók. — 8. Előjárósági jelentés a községi árvapénztárnak az 1894. évi II. negyedében történt megvizsgálásáról. 9. A nagyméltóságú m. kir. kereskedelemügyi miniszterium 47402/894 sz. a. rendelet, a csongrádi országos vásároknak 2 napon keresztül leendő tarthatásáról. — 10. Csongrád vármegye tekintetes alispáni hivatalának 3974/894 sz. a. határozata Forgó G. Imre II-od bíró fegyelmi ügyében. Ezzel kapcsolatosan a csongrádi járás tek. főszolgabírói hivatalának 3132/894 sz. a. határozata, nevezett II-od bíró felfüggesztéséről. — 11. Előjárósági jelentés, a nagymagtár épület hasznóbérbeadása tárgyában megkísérelt árverés sikertelenségéről. — 12. Hegyi Antal plébános 399 sz. a. átirata a belvárosi templomul szükséges javítási munkálatoknak még ez év folyamán leendő fogantositásáról. — 13. A Nagyméltóságú m. kir. kereskedelemügyi miniszterium 28713/894 sz. a. rendlete, a törvényhatóság területén a vasúti állomásokhoz vezető utaknak műutakká leendő átalakítására szükséges 600 000 forint kölcsön felvételét kimondó 49/894 sz. a. törvényhatósági bizottsági határozat jóváhagyásáról. — 14. Szóke Illés tanácsbeli számadása, s. 1894. évi fedeztetési idény altalmából felhasznált tápszer mennyiségéről. Csongrádon. 1894. évi augusztus hó 1-én. Sohlya Gyula jegyző. Csemegi Antal bíró.

— **Községi iskolaszéki ülés** tartott mult hó 28-án, melynek fontosabb tárgyai voltak, a bukrosi tanyai iskolai körzetben, új iskola létesítése czéljából egy alkalmas tanyai épület kibérlése, a polgári iskolának a hittan latin s német nyelv tanítói állás betöltése, az összes iskola épületek kijavítására szükséges 1200 forint összeg megszavazása, s az elemi iskolai tanítók részére megállapított hittan tanítási díj, eddig még kinem utalványozott egy részletének kiutalványozása

Kizárólag a tanügy szent érdekeit lelkesítő (?) iskolaszéki ezen fontos ügyeket akként intézte, hogy a Bukros partra szükséges iskola helyiséget Major Balázs polgármestertől 400 ft evi hasznóbérről kibérelte, (az épület alig ér többet) a polgári iskolai latin nyelv tanítói állás betöltésére nézve pedig kimondotta, hogy kizárólag Vác egyházi negyei papot fog választani, az 1200 ft. épület javítási költséget feltétlenül megszavazta a 25 forint hittanítási díjt pedig a helyi perron part dőrek híve, Zhora Andor tántónak adományozta, igazolván különösen ezen utóbbi tényével azt, hogy saját hívei iránt nem szűkebbül, s bár nevezett tanító fizetésének 300 frtra felemelésekor, a hit tanítási díjról ipso facto lemondott, a 25 frtot mégis megszavazta neki, mert hát nevezett tanító mint az állami segélyezett iskola tanítója, annak idején kimondta azt a nagy igaz, hogy „Szavak megcsalta bennünket”

— **Az országgyűlési képviselő választási jog újabb elcsavarítása.** Élénk emlékeztetünkben van még Szvoboda Ferencz ügyvédnek, a választási census megállapítása alkalmából elfoglalt azon álláspontja, a mely eredményezte azt, hogy Csongrádon csak azon földbirtokos bír választási joggal ki legalább 20 frt 83 kreztár földadót fizet. Az „Üsselacz” fele eset óta azonban Szvoboda úr jónak látta ezen általa annak idejében törvényesnek elismert állás ponton változtatni, s a helyi perronpart érdekében általa szerkesztett s Forgó G. Imre s Hegyi A. alkalmas médiumokkal aláírt felszólalási kérvényekkel — természetesen nyílt igazalmú telivér mungókat — oly jogosulatlan választókat felvételni az országgyűlési képviselő választók 1895 évi névjegyzékébe, kik a legkevésbé megrótt urbéri értelembe vett 1/4 telek kinyomozott 20 frt 83 kr. föld adójának meg nem felelő összeget nem fizetnek. A felszólalási kérvények, a jogcsavarnok ur ismeretes nagy elfoglaltatása (?) következtén, a közszemlére kitétel utolsó napjának utolsó órájában adattak be, s természetesen felszereletlenül. Hajdan mikor még a szabadelvű pártnak volt a jogcsavarnok ur önzetlen (?) híve, az ily kérvények a felszereletlenség indokából egyszerűen visszautasítottak volna, ma azonban tudomásunk szerint ezen kérvények is érdemileg elbírálva l sznek. Hiába! a jog némely ember szerint arra való, hogy azt kellő sophismákkal, képtelen következtetésekkel, ellehessen csavarítani.

— **Villámcsapások.** A f. évi augusztus hó 1-én végre bekövetkezett jótékony esőzés közben a villám tudunkkal töb-

Mint erdész kezelte a kincstár mulató és fürdő kertjét.

Mikor a kezére bízták, egy félre eső hársas és cserjés sűrűben kört vágatott és 5 szál gesztenyét ültetett saját kezűleg. Azt mesélte a kerülő, hogy magját a kebléből huzta elő; az akkor lett nyilvánvaló, mikor feltűnt a fák iránti különös szeretete.

Mikorára én megismertem, már senkinek sem tűnt fel csak nekem, hogy a kincs uradalom telve van, az erdőmester ur „vénlény szeszélyeből” — így beszél tek utóbb róla — gesztenye fákkal.

És a kis városban már senkinek sem tűnt fel többé csak nekem, hogy hivatal utáni utja mindig ide visz társaságomban a gesztenye alá.

— Ugye szépek ezek a gesztenye fák? — mondogatta gyakran. Vadászkalapját e közben hátravetve, magas homlokát végig simítá. kurta, tömött szürke bajszát lassan pödörgetve bele bántult haragoszöld sűrű lombjukba. Olyankor, ott a hol a szemöldive össze ér, két három ráncz verődött arcán; szeme fénylett. különös, zavaros homálylyal, mint ki álomképet varázsol és látományokat les. Örök mosolyú arcjáról, a szem nevető oldal izmai eltűntek, valami édes — bus emlékezés ült a jókedvű ábrázatra.

A vendéglős lábujjhegyen hozott 2 pohár sört s letette elének és távozott.

Távol az esti szellő pajzán nevetés, vidám muzikaszóval kergetődzött.

A tekervényes utakon a járó-kelők léptei alatt az apró kavicsos homok rytmusos recsegéséhez, a fürdőházból az öntöző medenczébe morgogva gyűlő viz adta az egyhangú zenei kíséretet.

A szomszéd hársas ágai között halk recsegés, egy árny ives képével suhanása a rőptéből megülő madárnak; — aztán lágy fuvola hang:

— Sááarga rigó . . . Sááarga rigó! . . . Kááá . . . Kááá . . . ááá . . .

Az öreg halkan felkelt, lábujjhegyen oda ment a hársak alá, aztán leste pajzán gyönyörűséggel, gyermek jókedvvel a sárga rigó pár, zajt verő játékát a hárs ágai között rakott — fészék fölött j

Aztán hirtelen felrezzent; egy-két ruganyos lépéssel az asztalnál termett, kézbe agadta a sörös poharat, hevesen kocintott rés egy hajtásra kiitta. — Én is!

Hirtelen leült s újra a régi, mosolygó Miklós bácsi lett belőle.

Igazán meg se gondoltam, csak úgy véletlenül ötlött ki a számon a kérdés, — Szereti Miklós bácsi a gesztenyefákat? . . . Csak mikor kimondtam, bántam meg igazán. Ó rám nézett, aztán egy hosszú szünet következett, mely alatt mélyen pirulva, valóban remegtem; resteltem tapintatlanságom, Ki tudja? . . .

. . . — Szeretem! Tudod kedvenczem, mint némely embernek a rózsá, vagy a szürke nadrág. Aztán mintha megbánta volna, hirtelen fejét rázva tovább beszélt, — nem jól mondtam, különösen — szere-

tem! Gyermekkorom, első tarka pillangóit fák alatt fogdosam és ott gyönyörködtem az élet első szivárványos pompájú, szétrebbenő buborékában is; de azok igazán — szappanból voltak. Mikár sem esett kölcsönösen bennünk, elmulásukkal.

Aztán meg az anyám is, gesztenye fák alatt ringatott, boldoggyermek álomra és oktatott gyakran az élet bölcsesség sark igazságára, „édes fiam, mege légedés vágyak nélkül, az élet boldogsága!” Ha tudod, azt igyekezz elérni.

— Nem tudtam — elérni! Ifjúságom munkáva, férfikorom ideákkal volt telve és volt vágyam és nem volt mege légedésen; a munkám jutalmát kevésre becsültem; a vágyam csalt, csalt, hogy el ne érjem . . . és? . . .! elkekeredtem.

Azt mondták szeretem a bort; nem volt igaz. A mámort szerettem; a gondolkozás, érzés, vágy és törekvés, keserűség és minden kinzó ördög ósrégi temetőjét . . .

Azt hitték, hogy meghalok. Nem haltam meg. Mint a tüzet próbált vas, aczél lettem; lettek vágyaim . . .

— Nem rajtam mulott, hogy nem teljesültek. A társadalom tusára kelt velem és a sorsom is. És én megbirkoztam mindkettővel; a társadalom alboronájával, a sors mostohaságával egyaránt. Okosabb lettem; ellent álltam a lélek ós-régi temetőjének, az okatlan lelki kimulásnak.

— Szeretem öcsém, újra ismétlem neked a gesztenye fákat. Kora rügyfakadás-tól, az őszi hervadásig, enyhítő, társaim a

helyre is lecsapott. Nevezetesen Draskovics László urnak a békényben elhelyezett szalma kazalját, özv. Greskovits Andrásnének a szintó állóben levő tanyáján, a pajtát gyújtott fel. Utóbb nevezettnek rövid egy hét alatt másodsor van tűzkára, s a kar ezuttal nagymérvű, mert a pajtában a nevezett özvegy nő összes gazdasági felszerelési benn égtek.

— **Gyujtogatás, villámcsapás, betörés — Csanyon.** Vasárnap este a csongrád sövényházi gáton a gát védelmére berakott szalma kazal leégett; mint a nyomozás mutatja, gyujtogatás okozta a tüzet, a gyanúsított Pap Friderik fiatal legényt a csendőrség Csongrádra kísérte. — A keddi esteli nagy villámlás és menydörgéssel járó esőnélküli zivatarból a villám Bozó István istállójába ütött, s azt egészen elhamvasztotta. Ugyanekkor még négy helyen látszott a környékben tűz, melyet szintén a villám leütése okozott. — Birinyi Mihály jómódú gazda esütőtörökre viradóra tiszta szobájába benyitott s nagy meglepetésére irományait takarékné könyvét, s adóssági kötvényeit szétzörve, de ugyanott tartott 74 frt 60 kr. és 2 drb aranyát nem találta. A csendőrségnél jelentést tevén, a tapintatos őrmester úr csakhamar megállapította, hogy a házat nagyon jól ismerő egyén az ajtót kulcsal kizárva a szobába ment és itt a kemenczét betörte azon czélból, hogy a nyomozást félre vezesse mintha a kemenczén jött volna be, ebből is gyanítható, hogy a tettes nagyon is ösmerős volt a házi viszonyokkal, miután a kulcsot a betörés után helyére vissza akasztotta, valószínű hogy a tettes csakhamar lépre kerül.

— **Róm. kath. lisztárulás Csongrádon.** Mint megbízható helyről értesülünk, Hegyi Antal plébános, újabb iparágat akar itt megteremtteni. Nevezetesen, a Sima Novobáczky Hegyi fele szentesi gőzmalom lisztjét ohajtja elárusítani, s a megnyitandó üzletbiztosító, kiváló templomi énekéről híres Tari Luca, Német Imrénét szólította fel, ki azonban daczara a parochiavali majdnem állandó összeköttetésének s ezen megtisztelő állásról lemondott. Miután azonban a templomi szószék a követelések idejében politikai czélokra használatottnál, tudomásunk szerint szent atyánk a legközelebbi vasárnapon szándékozik a kizárólag katolikus jellegű liszt-üzletet a róm. kath. nagy közönség figyelmébe ajánlani azon kecsesítő igérettel, hogy a leendő üzletvezető 300 napi, a vevők pedig minden vételnél, 30 napi búcsút nyer-

nek. Ajánljuk az üzletet mi is az érdeklődők figyelmébe.

Mindent mer. Fekete József, polgártársunknak az 1879. 1881. években folytatott belvizitáció idejéből, a városban a tányafődjéből elhárított területen kártalanítása miatt követelése van. — A kétségtelenül komoly törekvő és szándéku jogcsavarnok, ki nek köztudomásu nagy befolyásától csak az 1887. évben lehetett a községet megszabadítani, azon időben midőn magyarul szólva minden lében kanál volt alaposan ráfelejtett, Fekete József polgártársunk kétségtelenül igazságos követelése rendezésére. Most azonban midőn a jogcsavarnok a város közigazgatásában ismét elnyerte a rendelkezési jogot, daczara, hogy a város állandó jog ügyi megbízottja, Fekete József ügyfele érdekében, az állandó meghatalmazást adott várossal szemben követelést támaszt s ügyfelét az 1891. évben kinyomozott s megállapított kártalanítási összeg el nem fogadására sarkalja. Hogy mielőtt egyeztethető össze ezen eljárás az ügyvéd tisztességével hogy egy és ugyanazon ügyben a várost melyet kötelességszerűleg tartoznék védelmezni s a kártalanítási összeggel meg nem elégedő felet képviselhesse, ezt csak Hegyi Antal úr tudja majd megmagyarázni, ki tudvalevőleg, a „szives s veséskbeni olvasás tudományával” rendelkezik. Különben ez nem első eset a t. jogcsavarnok úr praxisában mert a község által Kajtár Pál volt bíró s Mészáros Károly volt jegyző elleni kártérítési perben Kajtár Pál képviselő, ezen megbírását, daczara, hogy a község jogügyi megbízottjának lett megválasztva mind ez ideig nem tette le. — Ajánljuk ezt az érdekes viselkedést, az érdeklődők figyelmébe.

— **Kérelem.** Ezenel tisztelettel felkérem mindazokat, kik ugy a csongrádi önk. tüzoltó egyet által a városi népkertben 1894i augusztus hó 14-én, — valamint a polgárőr helyiségekben 1894. augusztus 15-én tartandó búcsú bálakra meghívót nem kaptakde különben arra igényt tartanak — nálam jelentkezzenek s azonnal meghívót kapnak. Csongrád, 1894. augusztus hóban Zsiga János egyleti jegyző.

— **A hol minden szabad.** Mint mély megbotránkozással értesültünk, a földi üdvök jólét forrásává képződött „polgári körben” annak egy félreeső helyiségében házard kártyajáték folyik, midőn ezen körülményre az érdeklött hatóságok figyelmét felhívjuk, egyben az elkövetett kihágásra csak annyit jegyzünk meg, hogy nincs

csodálkozni való az illető körtagok ezen cselekményén, mert alig 6—8 éve, mikor a kör érdemes elnöke is, nagy kitartással cultiválta a kartológiát, s ezen szenvedélye gyakorlása közben, nem volt válogatós a társaság megválasztásának kérdésében sem.

— **Egy községi tisztviselő** ki eddig az agyafűrt pákuliczok közé tartozott, több rendbeli mulasztások miatt fegyelmi vizsgálat alá vonatott. Nagy elkeseredésében akként nyilatkozott, hogy a „megtérő bűnösöknek nincs pokolra útja” nagy elvének hódolva, bünbánóan hűségi fogadalmat tesz Hegyi Antal ur és pártjának. Ismerve a viszonyokat az illető ezen elhatározását nem tartjuk valószínűtlennek, s az egész esetre csak annyit jegyzünk, hogy „mi nem veszkünk semmit, a perron-párt pedig nem sötat nyer.”

Szerkesz'ö üzenet.

X. Y. helyben. Forgó Imre felfüggesztett II. bíró és az építkezésre vonatkozó becses czikkét, mivel elkésett jövő számunknak tartottuk fenn. Szives üdvözlétünk mellett addig is türelmét kérjük.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadó lap tulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

Nyilttér.*)

Válasz Zora Feodor urnak!

E lap 31-iki számában Zora Feodor ur nyilatkozatára az a válaszm, hogy a 31 ik számban közétett nyilatkozatom fentartom és Zora Feodor urat a 31. számban megjelent nyilatkozatáért hazugnak nevezem.

Kelt Csongrád, 1894 Julius 30-án.

Lilienthal Rudolf.

* E rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

sors, ellen haragosszínűkkel, vastag árnyukal. Minden subogásuk emlékek viszhangja; mert minden aglegény szívnek, van egy lágyan rezgő hurja . . . Husz év óta cseng-bong bennem az a húr, más lelki örömem se jutott a világból.

Akkor volt mikor szembe száltam a halállal, azután vissza tértem az emberek közé munkálni

Szép tavaszi est volt, tudod akkor . . . virág illattal esokolodzó esti szellő, viruló 5 gesztenye fán méhek raja zsongott, tavasz kikeletén, mézgyűjtő szakában az év ifjúságának.

Es? . . . Meg ismertem, aztán kerestem ma és holnap és mindennap. Hátam mögött a zajos mult huzott, vonott vissza; de előttem a kecses, soha el nem ért jövő reménysége üzött előre utána . . . mert tudtam: ok nélkül haragszik rám a sors jobb vagyok szereteténél! Aztán mit nekem szeretete, erő kell ehhez . . .

Nem kérdeztem a szivemtől semmit, nem juttattot szóhoz. Karsu alakja, jószágos arca és tudom is én mi nem azt sugta a szivemnek kérdés nélkül ő az a lekednek fele.

Aztán néha rám erőszakoltam a gondolkozást. — Te büszke ember, hát nem tart az vissza téged hogy azt mondja a világ mód után vágyódot, könnyen élni akarsz. Akkor düh fogott el; azt kívántam, — hiszen régen volt! — bárcsak szegény volna — mint én és egyenlők mindenben.

Aztán dühbe jöttem. Hát mi jogom mondja rólam azt a világ? Nincs nekem módjához és szerencséhez épügy jogom!?

És nekem mondja, ki erőmmel nőtem föl és erőmből élek, hogy nekem rongy kincse kell? . . .

No hát ne mondja! . . .

És kerültem; és még sem tudtam, — kerülni őt . . .

Szép nyári est volt már, a gesztenyék alatt arany sárga sugára a napnak játszott smaragd szín zöldet a haragos gesztenyével.

Egyszerre sárga-rigó pár verte föl a csendet az ágak között, szerelmes bűgással.

Mindegy . . . Asszonyom! . . . Valami meleg futott végig rajtam, aztán a hideg lelt ki. homlokomon cseppek gyűltek össze, szegény anyám meghalt, azóta nem mondtam én nőnek még, hogy . . . szeretem! Asszonyom! . . . Kezi munkán dolgozott, arczán édes meleg és remegés ömlött el, láttam, hogy elfogult, hogy érzi, hogy sejtí . . .

Barátságos nyílt szeméit zavaros mé-lázás futotta be; hallgatott.

Mindegy; asszonyom én . . . szeretem szeretem őszinteségem meleg hevével, férfi szivvel, férfi észszel, mert érzem, hogy lelkelem fele! . . .

Elhallgattam; ő is. Aztán halkán, suttogva csak annyit felelt;

— Jobb szerettem volna, hamint rokon-szenves embernek, jó barátnője maradok! . . .

. . . Megfogtam remegő kezét, megcsókoltam és elmentem. Meg voltam győződve róla, hogy nem úgy érez, hogy annak a bánatos arcznak keserű emlékei, vannak, hogy jó, hogy szeret, hogy az első szerelme megtanítá — félni! . . .

És én nem tudtam elmaradni többé tőle soha . . . soha; legalább emléketőlnem

Azt mondják, hogy nem ment férjhez és hogy szereti ő is a — gesztenyefákat.

Rügyező tavasztól én is itt lakom alattuka, hervadó őszig. Hát nézzed kedves öcsém, van olyan szép zöld színű levele, olyan sűrű, sátor-lombja egyetlen fának is és virága mint ennek.

Meg ez a bolond sárga-rigó pár is nagy gyönyörűségem. Ugy elnézem a szeretetüket, mintha én raknám a fészket a hárs-fára magamnak.

Néha télen is ki nézek ide; a kopasz fákön zuzmara csüng, a rigó fészek mint egy aglegény lakás fázik az ürességtől, üres a ház szeretet nélkül.

Olykor eszembe jut deres bajszom s elfütyülöm:

Most itt a tél, s köszvényt regél, s oda van ifjúságom . . . S elgondolom, hogy kár volt neki is — félni. Igaz ő valamivel tán boldogabb; az első fészek-rakásnak is kell, hogy legyen valami — szerető emléke.

— Ezzel többet kapot az irigy sorstól. . . . Öcsém, te tudsz hallgatni is arról, hogy szepek a gesztenye fák ugy-e?

Hallgattam máig; most, hogy elküldtem a koszorut nincs miért. Volt még egy a sirján szintén gesztenye virágból és levélből. Pedig csak nekem mondta el szegény Miklós bácsi! . . .

Vagy más is tud róla! . . . De — késő! . . .

Frank Zoltán.

